

repræsenteret paa Rigsdagen, og som man ikke tager Hensyn til (Afskydelse af Sagd).
 Det ærede Medlems Mening er mig lige saa ligegyldig som den er hele den øvrige Forsamling (Hør! Hør!)

Formanden (Berg): Jeg hørte ikke Afskydelsen og har derfor heller ikke kunnet paatale den; men jeg ønsker i det Hele, at man skal undlade at gjøre Afskydelse.

Solstein: Jeg siger altsaa, at i denne Klasse Medborgere følger man heller ikke de voldsomme Midler, som man følger blandt de egentlige Statskuppetilhængere, de Modige. Man bruger ikke Magt, man bryder ikke Forsatningen, nei, man bruger Fortolkninger, man lyver sig fra Forsatningen. Det er imidlertid en Fremgangsmaade, som jeg tror hos Alle her i Landet, hvilken Side de saa end staa paa, mere og mere samler den almindelige Foragt om sig. Det er imidlertid, som jeg begyndte med at sige, naturligt, at den Slags Politikere paa den ene Side have et Blif til Stofken og paa den anden Side til Dommeren. Stofken, Bryglene, er her særlig repræsenteret ved en uendelig værende Frugt for og Kjærlighed til Socialdemokratiet, og Denhynet til Kriminalretsdommeren er en evig Kredsen om Rigsretten, om Rigsretten skulde tage dem, eller om Rigsretten muligvis selv skulde være gleden ned i Sumpen; i Fortolkningerne, kort sagt saa kompromitteret og prositueret, at den skulde lade dem komme levende fra det. Det er det, det drejer sig om. Fra den Side hører man ingen Fortolkninger mere. Der var ganske vist en Tid, hvor denne Side af vor politiske Dyrks Folk vare ude med Fortolkninger i alle Landets Egne; men det er gaaet med dem som med dem, der reiste for Befæstningerne, de have faaet Jøselen af, at reisende Fortolkninger og reisende Fæstninger efterhaanden kun samle den almindelige Munterhed om sig. Det blev de saa kjede af, og saa lod de Fortolkningerne være og holdt sig til Rigsretten. Dette var kun en Indledning, for at ærede Medlemmer ikke skulde være uden Forstaaelse af den Pæsus, som jeg skal tillade mig at læse op af „Berlingske Tidende“, Regjeringens Organ.

Formanden (Berg): Jeg maa bede det ærede Medlem om at tale lidt høiere.

Solstein: Jeg skal bestræbe mig derfor. — Efter en Udtalelse om, hvor sikkre vi ere paa aldrig at komme ud over Forsatnings- og Grundlovstrosskab og alt dette,

som vi ere vante til at høre, hedder det, at dersom der kommer en provisorisk Finantslov — det er det Æneste, „Berlingske Tidende“ for Tiden tænker paa og taler om. Medens Regjeringen forelægger et Forslag til en midlertidig Finantslov, skriver „Berlingske Tidende“ kun om, hvor godt de ville indrette dem, naar denne midlertidige Finantslov er forkastet, naar Forsatningen er sprængt og den sørgelige, splidagtige Tilstand er indtraadt, og vi saa skulle have den provisoriske Finantslov, som de nu have talt om og tænkt paa lige siden Januar Maaned, og som rimeligvis har ligget færdig lige siden September. Saa skrive de samme Mennesker følgende: „Vilke Bevillinger ud over de løbende ville da finde deres Plads i den provisoriske Finantslov? Dette vil hero paa Landstinget. Naar Landstinget indsætter den af Folkethinget nægtede Bevilling paa Finantsloven, har Thinget derved erklæret den for at være nødvendig. Landstinget kan for at imødekomme Folkethinget stemme for en Bevilling, som det selv ikke anser for nødvendig“. Det er Landstingets Courtoisie, som gjør, at det undertiden viser Folkethinget denne Smødefommen, det er Noget, som kan passere, skjøndt det i Almindelighed ikke bryder sig derom, og i Almindelighed behøver det det ikke. Indsætter derimod Landstinget en Bevilling, som Folkethinget har nægtet, saa staar denne Bevilling fast, saa har det dermed tilkjendegivet, at Statens Interesse kræver det. Det hedder saa videre: „Naar saadanne Udgifter da optages i den provisoriske Finantslov, vilde det være meningsløst, om de Landstingsmænd, der i Thinget havde erklæret en Udgift for nødvendig, i deres Egenkab som Rigsrettsdommere skulde erklære den for uforparlig“. Nu sidde de Allesammen og ere meddelagtige i den Forbrydelse, som hedder „provisoriske Finantslove“. Det er det, der træster vedkommende Forfatter. Fortolkningen lader han ligge. Grundloven bryder han sig seil om, Wren, den offentlige Mening, hans egen Samvittighed, det er Intet; men hvad der derimod er, det er et meget smukt Bevis for, at Rigsretten risikerer man Intet af, thi Rigsretten sammensættes af Landstingsmænd og Landstingsmændene have gjort sig inhabile ved først at stemme for de Bevillinger, som Regjeringen har forlangt, og sølgelig risikerer man Intet der; hvor man skal dømmes af inhabile Dommere, risikerer man ikke Noget. Det er Moralens i det Regjeringsystem, vi nu have; det skrives offentlig i Regjeringens eget Organ, uden at et Æneste af Regjeringens Medlem-